

Dumnezeu trebuie mărturisit și cu inima, și cu credința în El, și cu faptele credinței în El.

Dar se mai întâmplă și oameni care cred în Domnul și cu cuvântul, și cu inima, și cu toate acestea sunt robi păcatului.

Aceasta se întâmplă fie din slăbiciunea voinței lor, fie din lucrarea diavolului, (fie, cel mai des, din amândouă). Acest fel de om trebuie să se pocăiască pururea din tot cugetul, sufletul și vârtutea lui, și va primi iertare. Pocăința este mântuitoare chiar și pentru cei care sunt fără Dumnezeu! – cu cât mai mult nu va fi atunci pentru cei credincioși! Câtă vreme suflă omul pe pământ, el are șansa să se pocăiască. Dar cine poate fi sigur că va mai trăi și mâine? De aceea, amânarea pocăinței pe mâine este curată nebunie.

(Sfântul Nicolae Velimirovici, *Proloagele de la Ohrida*)

Pilda semănătorului – Comentarii Patristice

(Luca 8, 11-12) : "Iar pilda aceasta înseamnă: Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu. Iar cea de lângă drum sunt cei care aud, apoi vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând, să se mântuiască."

Vedem imediat că pământul cel pietros îngăduie ca sămânța să fie luată. Drumul este mereu bătătorit și fără iarbă, căci lumea trece mereu pe el. Sămânța nu se prinde, ci zace la suprafață, pradă păsărilor care o fură. Toți cei ale căror minți sunt tari și de neînduplecat și bătătorite, ca să spun așa, nu primesc sămânța divină. Învățătura cerească și sfântă nu găsește calea către ei. Aceștia nu acceptă învățătura care le-ar aduce frica de Dumnezeu și prin care ar putea produce drept roade slava virtuții. S-au transformat pe sine într-o cărare bătătorită pentru duhurile necurate, da, pentru Satana, ca să nu poată da niciodată roade sfinte. Fie ca cei care sunt treji, a căror inimă e stearpă și neroditoare, să își deschidă mintea, să primească sămânța sfântă, să fie precum pământul cel roditor și prosper, să îi aducă înaintea Domnului roadele care îi vor înălța spre o viață fără stricăciune.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, *Comentariu la Luca, Omilia 41*)

Când ieșim de la biserică, nu trebuie să ne lăsăm distrași de probleme fără valoare și nefolositoare, ca nu cumva diavolul să vină și să ne găsească preocupați de ele. E ca atunci când corbul găsește în câmp un grăunte de grâu, înainte să fie acoperit de pământ, îl ia și zboară cu el. Diavolul răpește amintirea acestor învățături catehetice din inimile noastre și ne găsim goliți și lipsiți de învățătura binefăcătoare (conform Matei 13, 19).

(Sfântul Simeon Noul Teolog, *Discursul 30, 1*)

(Luca 8, 15): "Iar cea de pe pământ bun sunt cei ce, cu inimă curată și bună, aud cuvântul, îl păstrează și rodesc într-o răbdare."

Această sămânță bună este demnă de admirație. Pământul bogat și bun rodește însutit. Se spune că cel mai bun pământ fiind cultivat produce însutit, deci acesta este semnul fiecărui loc fertil și productiv. Sfântul prooroc spune împărțind cuvântul lui Dumnezeu "Și toate neamurile vă vor ferici pe voi, căci veți fi o țară dorită" (Mal. 3,12). Atunci când sfântul cuvânt cade într-o minte pură, care se ferește cu iscusință de tot ce e rău, își înfige rădăcina adânc și răsare drept ca un știulete de porumb. Își duce rodul la maturitate fiind sănătos și frumos înflorit.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, *Comentariu la Luca, Omilia 41*)